

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **HORA HOLDING, s.r.o.** se sídlem v Českých Budějovicích, Skuherského 53, zast. Mgr. Davidem Pohořalem, advokátem v Českých Budějovicích, Na Sadech 21, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014 čj. 20136/14/5000-14204-701858, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 14. 10. 2014 Krajskému soudu v Brně postoupenou dne 14. 11. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014 čj. 20136/14/5000-14204-701858, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, územního pracoviště v Českých Budějovicích o vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V žalobě se uvádí, že žalobce přiznání k dani z příjmů právnických osob nepodal a neučinil tak ani v dodatečně stanovené lhůtě správcem daně. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného o aplikaci konkrétního rozsudku Nejvyššího správního soudu na žalobcovu věc. Námitky nesměřují pouze proti stanovení daně podle pomůcek, ale vztahují se ke kvalitě použitých pomůcek. Žalovaný pominul požadavek § 5 odst. 3 daňového řádu, protože nebylo přihlédnuto ke všem okolnostem, z nichž vyplývají pro daňový subjekt výhody. Například bylo možno ověřit u Okresní správy sociálního zabezpečení údaje o mzdě Ing. M.H. zaměstnance žalobce, nebo bylo možno přihlédnout k obvyklé mzdě. Tyto okolnosti mohly mít vliv na výměru daně.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že vypořádal se s každou jednotlivou žalobcovou námitkou uplatněnou v odvolání. Žalovaný popsal průběh řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí a uvedl, že předpokladem postupu podle § 145 odst. 1 daňového řádu je existence výzvy k podání daňového přiznání ve stanovené lhůtě, absence reakce daňového subjektu na ni a existence daňové povinnosti. Při stanovení daňové povinnosti tímto způsobem je zapotřebí přihlédnout ke zjištěným okolnostem, ze kterých pro daňový subjekt vyplývají výhody. Je-li správní soudnictví ovládáno dispoziční žalobou, pak na žalobci je konkretizace důvodů, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V textu žaloby je konkrétně označeno porušení § 5 odst. 3 daňového řádu spočívajícího v nepřihlédnutí k výhodě o výši mzdy zaměstnance. Právě taková odvolací námitka byla v napadeném rozhodnutí vypořádána. Bylo zjištěno, že žalobce nesrazil a neodvedl žádnou zálohu na daň z příjmů ze závislé činnosti. Nelze dovodit, že správce daně byl při konstrukci pomůcek povinen přihlédnout k nějaké blíže nespecifikované obvyklé mzdě či skutečnosti ověřovat dožadáním u Okresní správy sociálního zabezpečení. Žádné údaje o faktické mzdě nevyplývají z evidenčního listu důchodového pojištění ani nejsou údaje o faktickém odvodu a úhradě souvisejícího sociálního a zdravotního pojištění. Z postupu správce daně nelze dovodit, že by daň nebyla pro tento důvod stanovena dostatečně spolehlivě. Dochází-li ke stanovení daně podle pomůcek, nemůže ta být stanovena zcela přesně, ale vždy pouze odhadem. Použité pomůcky měly racionální povahu a plně odpovídaly požadavkům § 98 odst. 3 daňového řádu a konkrétní situaci. Daň byla stanovena dostatečně spolehlivě a bylo přihlédnuto ke zjištěným okolnostem, ze kterých pro žalobce vyplývají výhody.

Ze spisů finančních orgánů vplynuly se zřetelem k uplatněným žalobním bodům následující podstatné skutečnosti.

Finančnímu úřadu v Českých Budějovicích byla dne 2. 11. 2010 předložena kupní smlouva, kterou žalobce prodal dům čp. 196 s pozemkem za 10.000.000 Kč. Pro účely stanovení daně z převodu nemovitostí byl pořízen znalecký posudek. Protože žalobce nepodal daňové tvrzení k dani z příjmů právnických osob, byla dne 17. 8. 2011 vydána výzva k podání daňového přiznání. Žalobci se současně dostalo poučení o tom, že nebude-li výzvě vyhověno, bude daň stanovena podle pomůcek.

To se také stalo a výpočet daně je obsažen v úředním záznamu z 26. 8. 2013. Z tohoto záznamu vyplývá, že jako pomůcky byly využity údaje z katastru nemovitostí, konkrétní smlouva o prodeji domu s pozemkem, přiznání k dani z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2010, z nichž byl zjišťován nadměrný odpočet a rozsah uskutečněných zdanitelných plnění, výše daně na vstupu, rozsah přijatých plnění a daň na vstupu. Z těchto daňových přiznání byly vypočteny výnosy a náklady. Z účetnictví roku 2007 byla zjištěna pořizovací hodnota všech nemovitostí žalobce a způsob odepisování majetku, z výkazu zisku a ztrát za zdaňovací

období roku 2008 byly zjištěny celkové odpisy hmotného majetku, v roce 2009 podle výkazu zisku a ztrát nebyly opisy hmotného majetku vykázány. Byla zjišťována prodejní cena stavby a pro ten účel byly využity údaje z prve uvedeného znaleckého posudku. Byla porovnána prodejní cena, zůstatková cena a rozdíl mezi těmito hodnotami představuje zisk získaný žalobcem prodejem dlouhodobého majetku, konkrétních nemovitostí na adrese České Budějovice, Česká ulice. Bylo zjišťováno, je-li žalobce registrován k jiným daním, podává-li daňová přiznání a daňové povinnosti platí. Žalobce byl ve zdaňovacím období roku 2009 registrován k dani z přidané hodnoty, k dani z příjmů právnických osob, dani z nemovitostí, k dani z převodu nemovitostí, k dani silniční a k dani z příjmů fyzických osob – závislá činnost. Daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti podáno nebylo. Při stanovení daně bylo přihlédnuto ke zjištěným okolnostem, ze kterých vyplývají výhody pro daňový subjekt a do daňově uznatelných nákladů byla zahrnuta uhrazená daň z nemovitostí z převodu nemovitostí daň silniční a přijatá plnění podle daňových přiznání k dani z přidané hodnoty. Tímto postupem byly stanoveny výnosy a náklady, rozdíl mezi nimi představuje základ daně a z tohoto základu byla stanovena daň z příjmů právnických osob ve výši 19 %.

Dne 29. 8. 2013 byl vydán platební výměr na daň z příjmů právnických osob za rok 2010, který je odůvodněn tím, že žalobce nepodal přiznání k této dani a neučinil tak ani k výzvě správce daně, proto bylo přistoupeno ke stanovení daně podle pomůcek s odkazem na ustanovení § 145 odst. 1 a § 98 odst. 1 daňového řádu. V odůvodnění rozhodnutí je dále podán výčet podkladů tvořících pomůcky a způsob výpočtu daně na základě těchto pomůcek, tak jak byly uvedeny v prve označeném úředním záznamu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketární odvolání, které doplnil k výzvě správce daně a v doplněném odvolání poukázal na to, že vlastní dvě další nemovitosti, ze kterých uplatňoval odpisy. Dále nebylo zohledněno, že pro společnost stále pracoval Ing. M.H., čímž žalobci vznikly mzdové náklady a bylo dále poukazováno na náklady, které nejsou součástí daně z přidané hodnoty. K odvolání byly připojeny karty hmotného majetku, evidenční list důchodového pojištění.

Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, v jehož odvolání je citováno z judikatury Nejvyššího správního soudu a uvádí se, že daň byla stanovena podle pomůcek, kdy žalovaný se řídí ustanovením § 114 odst. 4 daňového řádu a zjišťuje dodržení zákonných podmínek pro využití tohoto způsobu stanovení daně a přiměřenost takto použitých pomůcek. Z textu odvolání žalovaný dovodil, že správce daně podle těchto výhrad nepřihlédl ke všem zjištěným okolnostem, z nichž pro žalobce vyplývají výhody. S výsledným určením daňové povinnosti žalobce nepolemizoval. Údaje v kartách nemovitého majetku nekorespondují s údaji v hlavní knize z roku 2007. V roce 2009 žádné daňové odpisy nebyly uplatněny. Z tohoto zjištění bylo pak vycházeno při stanovení daně podle pomůcek v roce 2010 a nebylo uvažováno se zohledněním odpisů u dalších nemovitostí žalobce. Kdyby z karet nemovitého majetku bylo vycházeno, pak by stanovená daň za rok 2010 převýšila částku, kterou správce daně vyčíslil v přezkoumávaném rozhodnutí za použití pomůcek vybraných v jeho kompetenci. Zdůrazňuje se, že daň podle pomůcek není a nemůže být stanovena zcela přesně, ale vždy pouze odhadem. Ve vztahu k námitce o tom, že žalobce zaměstnával Ing. M.H., se uvádí, že za rok 2010 nebyla sražena a odvedena žádná záloha na daň z příjmů ze závislé činnosti. Správce daně při konstrukci pomůcek nebyl povinen přihlédnout k bližší nespecifikované obvyklé mzdě či u Okresní správy sociálního zabezpečení takovou skutečnost ověřovat. Pro účely daňové účinnosti je zapotřebí zjišťovat úhradu pojistného. Skutečnost, že nebylo uvažováno o zohlednění mzdových nákladů, vyplývala z konkrétně

zjištěných okolností tohoto případu a nelze dovodit, že daň by pro tento důvod nebyla stanovena dostatečně spolehlivě. Uzavírá se, že při stanovení daně podle pomůcek bylo vycházeno z konkrétních podmínek daňového subjektu s cílem maximálního přiblížení se k realitě. Výsledkem byl kvalifikovaný odhad základu daně v dostatečně spolehlivé výši. Námitky žalobce nevedly ke zjištění, že daň by nebyla stanovena dostatečně spolehlivě a byla zcela nepřiměřená. Podmínky pro stanovení daně podle pomůcek byly dodrženy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí o vyměření daně podle pomůcek při nepodání řádného daňového tvrzení podle § 145 odst. 1 daňového řádu. Účastníci jsou ve shodě, že pro takový postup byl důvod, protože žalobce daňové přiznání nepodal a neučinil tak ani ve stanovené lhůtě na základě výzvy správce daně.

Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2010 čj. 8Afs 9/2010-99 uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud na souzenou věc zcela přílehlavý a rozhodnutí se nepřičí ani dalším tam vyjmenovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Jak již bylo uvedeno, žalobce daňové přiznání nepodal, přitom správce daně zjistil, že v daném zdaňovacím období prodal nemovitost. Již tato skutečnost nasvědčuje tomu, že žalobce mohl dosáhnout a také dosáhl zdanitelného příjmu. Proto bylo zapotřebí vyměřit daň postupem podle § 145 odst. 1 daňového řádu a nelze tak učinit jinak než prostřednictvím pomůcek. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že využití pomůcky musejí mít racionální povahu v zájmu zajištění rozhodných skutečností pro stanovení daně takovým způsobem, aby tato daň se co nejvíce blížila realitě. Právě takovým způsobem bylo při vyměření konkrétní daně postupováno.

Správce daně měl k dispozici kupní smlouvu, podle které byly nemovitosti prodány za částku 10.000.000 Kč. Při stanovení daně základu daně však bylo vycházeno z částky odpovídající výnosu z prodeje domu, jehož cena byla odepisována. Dále bylo zjištěno z přiznání k dani z přidané hodnoty, že žalobce v tomto roce uskutečnil zdanitelná plnění, ta byla zahrnuta do výnosů, naproti tomu náklady vzniklé v souvislosti s těmito plněními byly zahrnuty do žalobcových výdajů. Výdaje dále představovaly daň z nemovitostí, daň z převodu nemovitostí a daň silniční. Splnění těchto daňových povinností správce daně ověřoval ve svých evidencích. Způsob a rozsah odepisování hmotného majetku byl správcem daně zjišťován z předchozích daňových přiznání a písemností s nimi souvisejících. Takto opatřené pomůcky zcela odpovídají požadavkům Nejvyššího správního soudu na kvalitu pomůcek, tak je v odůvodnění prve označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu rozvedeno.

Soud nesdílí názor žalobce, že správce daně postupoval v rozporu se zásadou vyjádřenou v § 5 odst. 3 daňového řádu a toto rozhodnutí neznamená, že práva, právem chráněné zájmy žalobce nebyly šetřeny a využitými pomůckami nebylo umožněno dosáhnout cíle správy daní. Bylo uvažováno s reálnými příjmy a z prodeje odepisovaného nemovitého majetku a s příjmy podle daňových přiznání k dani z přidané hodnoty. Naproti tomu byl základ daně snížen o prokazatelně vynaložené výdaje. Nelze proto přisvědčit žalobnímu tvrzení o tom, že nebylo přihlédnuto ke všem okolnostem, z nichž vyplývají pro žalobce výhody. Jako jediný příklad, který má představovat okolnost zakládající výhodu pro daňový subjekt, žalobce uvádí, že zaměstnával Ing. M.H. Z toho dovozuje, že žalobce měl mít výdaj s výplatou mzdy za práci tohoto svého společníka. Jak je z rozhodnutí i obsahu spisu zřejmé, správce daně zjišťoval, zda vznikly výdaje s výplatou mzdy zaměstnanci, avšak bylo zjištěno,

že žalobce zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti neplatil. Správce daně při vyměření daně z příjmů právnických osob v době svého rozhodování neměl tudíž žádnou informaci o tom, že by žalobce měl výdaj spočívající ve výplatě odměny svému společníkovi. Argument, že tu takový výdaj je, byl uplatněn až jako odvolací námitka, se kterou se žalovaný vypořádal na straně 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Při vypořádání této odvolací námitky bylo poukázáno na to, že pojistné zaměstnance lze podle § 24 odst. 2 písm. f) zákona o daních z příjmů vzít v úvahu výlučně tehdy, bylo-li pojistné zapláceno. V žalobě není pojistným argumentováno. Dovozuje se, že u správce pojistného bylo možno ověřit údaje o mzdě společníka či přihlédnout k obvyklé mzdě. Právě se zřetelem k tomu, že žádná záloha na daň z příjmů ze závislé činnosti odvedena nebyla, nebylo povinností správce daně zabývat se při shromažďování pomůcek a výpočtu základu daně a daně podle nich tím, zda a jaký výdaj tu může být v souvislosti s vyplácením příjmu zaměstnance. Je-li povinností žalovaného podle § 114 odst. 4 daňového řádu zabývat se mimo jiné i přiměřeností použitých pomůcek, pak ani argumentace tvrzením o výplatě mzdy společníkovi případně povinnosti přihlédnout k obvyklé mzdě uplatněná v odvolání neznamená, že pomůcky použité k vyměření daně byly nepřiměřené. Z pomůcek opatřených v průběhu řízení nelze ani dovodit, že zůstala opomenuta výhoda ve prospěch daňového subjektu ve formě mzdových nákladů. Z těchto důvodů napadené rozhodnutí neodporuje základní zásadě daňového řízení vyjádřené v § 5 odst. 3 daňového řádu.

Z rozhodnutí finančních orgánů i z obsahu spisu vyplývá, jaké okolnosti byly vzaty v úvahu ve prospěch žalobce při stanovení základu daně a daně a s oběma konkrétními námitkami, které byly v odvolání uplatněny jako výhody, se žalovaný vypořádal. Z využitých pomůcek i způsobu jejich zhodnocení nelze dovodit, že daň byla vyměřena v nepřiměřené výši. Podle pomůcek popsanych v úředním záznamu a tam zhodnocených byla daň žalobce stanovena dostatečně spolehlivě. Úvahy o použitých pomůckách a aplikaci předpisů o stanovení daně takovým způsobem se projeví v platebním výměru správce daně a žalovaný při projednání odvolání proti rozhodnutí o vyměření daně podle pomůcek dostal svým povinnostem stanovením § 114 odst. 4 daňového řádu, přičemž vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací námitky, jimiž žalobce v podstatě brojil právě proti přiměřenosti vyměřené daně.

Soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí není pro důvody tvrzené v žalobě vadné.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 5. června 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdná Jaroslava